

YUZ

MANDALİNA YEŞİLİ

달의
맛

Çok Satan *Kim Jiyeong*, *Doğum: 1982*'nin Yazarı

Cho Namjoo

Lise Başlangıç Töreni

Soran, ilk kez kravat bağlıyordu. Gömleğinin yakasını kaldırıp boynuna doladığı kravatın iki ucunu çaprazlayarak bağladı, çözdü, ardından tekrar bağlayıp çözdü sonra üçüncü kez bağladı ama ne yaparsa yapsın kravat bir türlü düzgün olmadı. Telefonundan “kravat bağlama teknikleri”ni arattı. Videodaki gibi adım adım, kravatı üçgen biçimde döndürüp sardıktan sonra düğümün içinden ucunu geçirirken, *keşke işe gitmeden babamdan kravatımı bağlamasını isteseydim*, diye düşündü.

Bugün düzgün giyinmek istiyordu.

Çünkü ilk gündü.

Çünkü yeni üniformaydı.

Lacivert ceketin altına mavi-kırmızı çizgili etek ve ince lacivert kravat. Yeşil renkli ortaokul üniformasından ona daha çok yakışıyor ve hepsinden önemlisi bedeni tam oturuyor. Ortaokul üniforması çok kısa ve dardı. Hiç kestirmemişti ya da bilerek küçük beden almamıştı ama rahatsız edecek derecede onu sıkıyordu.

Ortaokul üniformasını yalnızca iki kez giymişti. Okulun ilk gününde ve mezuniyet albümü için fotoğraf çektirdikleri gün. Okula hep eşofnan takımlarını giyip gidiyordu, üstelik mezuniyet töreninde de üniformasını giymemişti. Annesi üniformanın sadece fotoğrafılık olduğundan yakınır; *madem giymeyecektin sadece çekim için kiralasaydık bari, ne diye aldırдың, paraya yazık*, sözlerini tekrarlardı. Bir üniforma takımı alamayacak kadar fakir olma-

malarına rağmen annesinin sürekli para muhabbetini açması Soran'ın moralini bozardı.

Soran, ailesinden kimsenin törene gelmesini istemediğini üzerine basa basa belirtmişti. Annesiyse çoktan işinden izin aldığı söyleyerek Soran'ın uyarısını ciddiye almamıştı.

“Niye önce bana sormuyorsun? Bu benim törenim değil mi?”

“Senin annenim ben. Saçma sapan konuşuyorsun.”

“Abim liseye başladığında onun törenine gitmediniz bile.”

Annesinin ağzı açık kaldı ve yalnızca mimikleri oynadı. Her men yüzündeki şaşkınlık ifadesini silip kendinden daha da emin konuştu.

“O zaman en azından birinizinkini göreyim.”

“Niye o çocuk ben oluyorum? Dedim ya, istemiyorum.”

“Soran.”

“O kadar gelmek istiyorsan üçüncüyü doğur. On yedi yıl sonra gidersin.”

Üzülüp içermişe benzese de neticede annesi Soran'ın dediğini yaptı. Okul gününün ilk sabahı da diğer günlerdeki gibi, Soran daha uyanmadan annesiyle babası işe, abisi okula gitti. Yemek masasının üzerinde iki tane on bin wonluk banknotla annesinin bıraktığı not duruyordu.

“Liseye başlamanı tebrik ederim. Törenine gelmemi istemedin, bari parayla kutlayayım.”

Okul kapısının önünde çiçek satılıyordu. Oysa mezuniyet günlerinde, okul girişinden başlayarak okula bağlanan iki ara sokağı ve Shinyeongjin Ortaokulu önüne kadar uzanan caddeyi seyyar çiçek satıcıları işgal ederdi. Okulu bitirmek, başlamaktan daha takdir edilesi bir şey miydi? Soran, annesinin bıraktığı banknotları yoklayarak okul kapısından en uzakta duran tezgâha gitti.

“Yirmi bin wonluk var mı?”

İşaret parmağına kocaman gri bir yıldız takan satıcı, içtenlikle tezgâhın en üstündekilerin yirmi bin wonluk olduğunu söyledi.

Yapay çiçeklerin aralarında altın yaldızlı ambalajlı çikolatalar bulunan basit bir buketti. Soran açık mavi renkli buketi eline alıp parayı uzatınca satıcı teşekkür etti. Soran öylece gidecekken birden durup, teşekkür ederim, dedikten sonra ayrıldı. Çiçekleri tekrar sıraya dizmekte olan satıcı işini bırakıp Soran’a doğru baktı.

“Okuldaki ilk günün kutlu olsun.”

Yürekten gelen bir sestti. Liseye yeni geçtiği anlaşılmış gibiydi. Düşününce, bugün konuştuğu ilk kişi satıcıydı. Soran da tüm samimiyetiyle memnuniyetini ve duyduğu şükranı göstererek satıcıya gülümsedi.

Kucağında yirmi bin wonluk buketiyle okulun dış kapısından içeri girdi. Spor sahasının ortasından geçerek konferans salonuna ilerleyen çocukların çoğu Soran gibi tekti. Okula giriş töreninin bir aile etkinliği olduğu yaşı çoktan geçmişlerdi. Lise tercih sistemi geldikten sonra mahalledeki çocuklarla aynı liseye gitme durumu da yoktu. Alışmadığı bir üniforma, yabancı yüzler ve bir şeylerin eksikliğinden hoşnutsuz olanların paylaştığı o tuhaf gülümseme. *Bu okula yeni gelenlerin hiçbirisi Shinyeongjin Lisesi’nin hayalini kurmamıştır*, diye düşündü. Çünkü burası, özel amaçlı liselerin giriş sınavında başarısız olan ya da birinci tercihine yerleşemeyen öğrencilerin okuluydu.

Shinyeongjin Lisesi’nin bulunduğu Gyeonggi Bölgesi’nde yer alan Yeongjin şehri, Seul yakınlarındaki bir fabrika bölgesiydi. Zamanla fabrikalar, işçiliği daha ucuza gelen Çin ve farklı Güneydoğu Asya ülkelerine taşınınca Gyeonggi Bölgesi’ndeki Yeongjin’in stratejik bölgeleri teknoloji vadisine dönüştürüldü. Metro istasyonları merkezinde bilişim şirketleri yükseldi ve şehrin konut yoğunluklu ilçesi Shinyeongjin, apartman siteleriyle yeni bir görünüme kavuştu.

Yeongjin şehrinin geneli hâlâ fabrika bölgeleriyle kentsel dönüşümü bekleyen eski konutlarla dolu olsa da yalnızca Shinyeongjin ilçesinin atmosferi değişmişti. Yeongjin Teknoloji Vadisi’ne yakın ve Seul’e ulaşım kolay olunca genç beyaz yakalı çalışanlar buraya taşındı. Gelirleri de daha yüksekti. Bu yüzden ilçe için

“Gyeonggi’nin Seul’ü”, “Yeongjin’in Sağcı Kanadı” gibi övgü mü yoksa alay mı olduğu belirsiz takma adlar türettiler. Temiz, trafiği rahat ve yeterli günlük yaşam tesislerine sahip yeni yükselen bir yerdi. Shinyeongjin’ndeki tek eksikse eğitim altyapısıydı.

Güney Kore’nin üniversite sınavında derece sağlayan ve eğitim kalitesi yüksek dershanelerin yoğunluklu olarak bulunduğu Danan Semti bu ilçeye sadece bir köprü mesafesindeydi. Shinyeongjin’den servislere binerek Danan Semti’ndeki dershanelere giden çocuklar, sınıf atladıkça doğal olarak Danan’daki okula geçiş yaparlardı. Bu yüzden Shinyeongjin’deki okullarda sınıf yükseldikçe sınıf şubeler azalır, şubelerdeki öğrenci sayısı da düşerdi. Nihayetinde öğrencilerin terk ettiği bir okuldu. Beş yıl önce fen lisesi örneğine uyarlanarak açılmasına rağmen Shinyeongjin Lisesi’nin üniversite yerleştirme oranı beklentileri karşılamıyordu.

İlk öneriyi yapan kişi, içlerinde dersleri en iyi olan Dayoon’du. Diğerleri inanmadıklarını belli edercesine, yok artık, dediler.

“Sen Kyungin Yabancı Diller Lisesi’ne gitmeyecek miydin? Shinyeongjin Lisesine gitmene öğretmenler göz yumar mı sanıyorsun?”

“Evet. Shinyeongjin’e gideceğim. Hepiniz de oraya gideceğine söz verirsiniz.”

Hepsinin ifadesi ciddileşti.

Gezilerinin son gecesiydi. Eunji’nin annesi uyuyunca içkiden azar azar içmeyi planlamışlardı ama bu buzdolabında ne zamandan beri durduğu bilinmeyen içki kutusuna ellerini bile sürmeyecek kadar masum çocuklardı. Masanın üzeri yalnızca tavuk parçaları ve kola kutularıyla kaplıydı. Yine de hepsi sarhoş gibi hissediyordu. Üçüncü sınıfta¹ da film kulübüne katılım, liseye gidince de haberleşelim, derken aynı okula gidelim muhabbetine kadar gelmişlerdi.

1 Kore’de eğitim sistemi 6+3+3 yıldır. (ç.n.)

“Başka kim Shinyeongjin yazacak ki? Orayı birinci tercihe yazınca geliyor zaten. Hep beraber gidebiliriz bence.”

Alnında belirginleşen damarıyla heyecanla açıklama yapan Dayoon’u seyreden Haein alay edercesine güldü.

“Yoksa Kim Sanghyuk için mi?”

“Ne saçmalıyorsun?”

“Kim Sanghyuk geçenlerde öyle demiş. Yakını diye Shinyeongjin yazıp geçecekmiş. Siz ayrılmamış mıydınız?”

Haein sorunca, Dayoon gözlerini kaçırđı.

“Yok be. Hayır.”

“Bak, doğruymuş.”

“Yoo. Hayır dediysem hayırdır!”

Dayoon boynundan kulaklarına dek kızarak bağırđı. Şakına dönen Haein gülmeyi kesti, heyecanla ikisini seyreden Eunji ile Soran da donup kaldılar. Dayoon dizlerini dikleştirip kafasını gömünce omuzları titremeye başladı. Masanın karşı tarafındaki Haein dudaklarıyla Dayoon’un yanında oturan Eunji’ye sordu. *Ağlıyor mu?* Eunji vücudunu geri yaslayıp başını eğerek Dayoon’a şöyle bir baktı ve başını evet anlamında salladı. Haein üzgün, afallamış ve biraz da üşengeç bir yüzle Dayoon’a yaklaşp omuzlarına sarıldı.

“Ya, sen ağlarsan ben üzülürüm ama.”

Dayoon usulca başını kaldırdı, yüzü gözyaşlarına bulanmıştı. Eunji sessizce, masada duran peçeteden iki tane alıp Dayoon’a uzattı. Dayoon ikiye katlayıp iyice sümkürdükten sonra peçeteyi fırlatır gibi atarak Haein’e söylendi.

“Ne biçim özür bu? Senin saçma sapan konuşman sorun değil de benim ağlamam mı sorun oluyor? Sen üzölme diye ağlamamam mı gerekiyor?”

“Hep böyle mantık mı arayacaksın? Ay, özür dilerim. Aşırı üzgünüm işte!”

Dayoon bir şeyler söyleyecek gibi yapıp tekrar ağlamaya başladı. Haein yorulmuş olsa gerek ki Dayoon’un omzundaki

kollarını indirdi, Dayoon’u Eunji sakinleştirdi. Soran ise sadece seyreliyordu. Dayoon bir daha sümküşdü.

Dayoon’un hasta bir kardeşi vardı. Ailesi kardeşine bakmakla meşguldü. Dayoon, annesiyle babasının endişelerini gidermek, ilgilerini çekmek, onlardan iltifat duymak istediğinden ve daha da önemlisi odasında yalnızken yapacak başka bir şey olmadığından sürekli ders çalıştığı için başarılıydı. Ancak Dayoon derslerinden iyi not aldı diye kardeşi iyileşmiyordu, üstelik anne babasından ne ilgi ne de takdir görebilmişti. O da yüreğindeki boşluğu erkek arkadaşlarla dolduruyordu. Çıkıp ayrılıyor sonra başka birini buluyordu. Ama kiminle çıksa da bir aydan uzun sürmüyordu. Sevecen Eunji de mızımız Haein de ilgisiz Soran da biliyordu. Hepsi farkındaydı. Dayoon yalnızdı.

“Kim Sanghyuk ile gerçeğten bitti. Ben sadece sizden ayrılmak istemiyorum. Birlikte Shinyeongjin yazalım.”

Haein hâlâ ciddi değildi.

“Tamam, öyle yapalım. Anlaşmayı yazmadan önce kanımızla ant içeriz.”

“Sen çok film izliyorsun herhâlde.”

“Yapacaksak doğru düzgün yapalım. En değerli şeyimizin üzerine olsun. İhanet eden hepsini kaybetsin.”

“Gerçeğten çok film seyretmişsin.”

Haein ve Eunji şakalaşırlarken Dayoon’un ifadesi yavaşça sertleşti.

“Ben řu an şaka yapmıyorum.”

Açık pencerenin ardından deniz rüzgârı esip geldi. Birkaç gün içinde onlar mı alışmıştı yoksa deniz mi değişmişti bilinmez ama nefeslerini tıkayıp bütün pencereleri sıkıca kapattıran tuhaf ve rahatsız edici deniz kokusu artık neredeyse hiç hissedilmiyordu. Bembeyaz ışığıyla gözlerini alan kalamar gemileri de olmasa gökyüzü ve denizin ayırt edilemeyeceği zifiri karanlık bir gecede. O gece gibi karanlıkta önlerini göremeyen yüreklerle. Yalnızca birbirlerinin samimiyetinden değil, kendilerinden bile emin değillerdi.

Düşüncelere dalan Haein birden cevap verdi.

“Peki. Ben de Shinyeongjin yazacağım. Liseye birlikte gidelim.”

“Ben de!”

Eunji de hemen karşılık verdi. Haein, Eunji’yi göz ucuyla süzdükten sonra rahatladığını belli edercesine derin bir nefes aldı.

Notları iyi olduğu için, şartları uyduğundan veya aşırı hırstan; aslında her biri liseye girmek için ellerinden geleni yapabiliyordu. Üzerine fazla kafa yormadan veya hiçbir şey denemeden içlerinde düz liseye gidebilecek tek kişi Soran’dı.

Aslında Soran, kız lisesine gitmek istiyordu. Yeongjin Kız Lisesi, Jilli Kız Lisesi ve Yeongin Kız Lisesine sırayla başvuru yapmayı planlıyordu. Üç okulun da rekabet oranı yüksekti ama, nasılsa biri gelir, Shinyeongjin olmasın yeter, diye düşünüyor-du. İyi bir imajı olması onun için yeterliydi. Ama söylemeye utanmıştı. Okulun en iyi öğrencisi Dayoon bile yabancı diller lisesinden vazgeçeceğini söylüyorsa o kim oluyordu ki? Kendisi bile Shinyeongjin istemezken Dayoon’un gerçekten de orayı yazıp yazmayacağını düşündü.

“Peki ya sen?”

Soran, Dayoon’dan şüphe edercesine sordu.

“Hı?”

“Önce sen kesin bir söz ver. Gerçekten Shinyeongjin mi yazacaksın?”

“Tabii. En başından beri Shinyeongjin’e gideceğim diyorum ya.”

Soran, üçünün arasındayken hissettiği güven, sıcaklık, tamamlanmışlık, beklenti ve bir o kadar da dışlanmışlık, endişe, boşluk ve hayal kırıklıklarını hatırladı. Arkadaşlarından ayrılmayı istemediği kadar yapışık olmak da istemiyordu. Ortaokuldan mezun olunca hepsi bitecek diye hem rahatlıyor hem de tek başına kalmaktan korkuyordu.

Shinyeongjin Ortaokulunun en iyi öğrencisi Dayoon, okulun ve öğretmenlerin beklentisini tek başına üzerinde topluyordu. İyi

bir liseye gidip iyi bir üniversite kazanarak iyi bir meslek sahibi olan gelecekteki Dayoon'u hayal etmek bile Soran'ın canını sıkıyordu. Birden onunla Shinyeongjin Lisesine gitmek istedi. Dayoon'dan nefret etmiyordu. Onu kıskanmıyordu. Oynayıp kavga ederek birlikte büyüdüğü arkadaşları birer birer daha iyi yerlere geldikçe yerinde sayan Soran, sanki gerilemişti, aslında geçmişe bakınca gerçekten de geride kalmıştı. Artık bu yenilgi duygusunu hissetmek istemiyordu.

“O zaman ben de söz veriyorum. Shinyeongjin yazacağım.”

Dördü de Shinyeongjin Lisesini ilk tercihin yazmaya söz verdi.

Kanlarıyla anlaşma yazmadılar elbet. Bunun yerine bir zaman kapsülü gömmeye karar verdiler. Dayoon yanındaki telli defterinden bir yaprak koparıp “Bu dört kişi Shinyeongjin Lisesini birinci tercihe yazacaktır.” diye yalnızca içeriğini yazdı, sonra sırayla isimlerini yazıp imzaladılar. Kâğıdı rol şeklinde sarıp yine Dayoon'un yanında getirdiği silindir metal kalemlige koyarak mutfak tezgâhının çekmecesinden buldukları yeşil bantla kapattı. Haein, soru mu yoksa azar mı olduğu belli olmayacak şekilde kendi kendine konuştu. *Dayoon niye geziye kalemlik getirdi ki?*

Yazlık ev tamirattaydı ve bahçesi karmakarışık. Üzeri kuru yapraklar ve kırık dallarla kaplı bahçe kayası oldukça büyüktü. Doğruca denize bakan taş duvarın önündeki çoban püskülü ağacı hizaya göre dikilmişti. Sokağın girişinden bile görünecek kadar uzundu. Üstelik yeşil yapraklarından ve kırmızı meyvelerinden dolayı sokak lambasının altında tıpkı bir Noel ağacı gibi görünüyordu. Yine de sokak lambasının dibini seçtiler. Bahçe düzenlenirken yere çakıl taşları dökülebilir, orası burası kazılabilirdi. Sokak lambasının yeriye değişeceğı benzemiyordu.

Kızlar, Eunji'nin annesinin uyuduğunu bir kez daha kontrol ettikten sonra mutfaktan aldıkları kaşıkla bahçeye çıktılar. Ardından toprağı kazmaya başladılar. Toprak sert olduğu için

sandıklarından daha zordu. Herkes sessizce kazıya odaklandığı sırada Haein birden okul şarkısını söylemeye başladı. Dayoon ve Eunji de doğal bir şekilde nakarata eşlik etti.

“Aa! Aa! Gerçekliğin merkezi, bizim Shinyeongjin’imiz...”

Dayoon göbeğini tutarak kakır kakır gülmekten yerlere yattı.

“Bu nedir yahu? Biz niye gecenin bir vakti kaşıkla toprağı kazıyorsak. Biri görse deli olduğumuzu sanır.”

“Ay, gözümden yaş geldi. Lee Haein, sen niye okulumuzun şarkısını söylüyorsun ki? Okulu sevmiyorsun bile.”

“Siz de eşlik ettiniz ya!”

Haein’le Eunji de toprak zemine çömeliverdiler. Yalnız Soran gülmek için kendini tutarak toprağı kazmaya devam etti. Aslında pek komik bir şey yoktu ama bir süre gülmekten kendilerine gelemediler.

Bir buçuk yıl sonra, yani lise birinci sınıfın yaz tatilinde gelip gömdükleri yeri tekrar açmaya karar verdiler. Bu aslında, zaman kapsülündeki sözü tutmayan kişinin o tatile gelemeyeceğı anlamına geliyordu. O yaştayken bu her türlü şarttan daha korkutucuydu. Hayatlarında ilk kez sebepsiz yere o kadar yalnız, yorgun korku dolu hissettikleri on altıncı yaşlarının şubat ayının bir gecesi, bir aydır yalvararak gelebildikleri Jeju gezisinde, onlar için en önemli şey uğruna birbirlerine söz verdiler. Ancak yine de kalplerinin bir köşesinde kalan şüpheyi dile getiremediler. Bu şüphe hem diğerlerine karşıydı hem de kendilerine.

Shinyeongjin Lisesinin yüksek tavanlı konferans salonunda en küçük bir ses bile yankı yapıyordu. Yeni öğrencilerin çoğu yerlerine oturmuştu, veli koltuklarıysa neredeyse boştu. Soran kokmayan çiçek buketine yüzünü gömdü.

“Soran!”

Tanıdık bir sestti.

Soran’ın kalbi hızla atmaya başladı.

Bu törene gelene kadar gerçekten de birçok şey yaşamışlardı.